

Dag nærmere, er disse Protester blevet skarpere og skarpere. I Gaar udtalte den ærede Ordfører, at der i Folket havde rejst sig en Storm af Uvillie, idet Grundlovens § 82 var saa at sige trampet under Fødder af denne Regering. Det var en Voldshandling, sagde det ærede Medlem, der her var udøvet af Regeringen. Og da den ærede Ordfører samtidig klamrede sig rent fortvivlet til Hr. Fabrikant Alexander Foss i dette Spørgsmaal, begyndte man at faa det Indtryk, at der virkelig hang et gloende Ris paa Himlen over Ministeriets syndige Hoveder, og at der var Tale om et alvorligt Stormløb mod Regeringen. Men efter at vi har hørt den ærede Ordfører oplæse Venstres Paastand paa Overgang til Dagsordenen, kan man sige med det gamle Ord, at nu er man mere rolig. Det er i Virkeligheden ikke saa galt, som det saa ud til i Gaar, og som det har set ud til i mange Dage. Man spørger uvilkaarlig om, hvad der da er sket. Naar man hører de Ord, som nu blev læst op, er det, som om man hørte blidere Toner, der kommer langvejs fra over Havet fra det skønne Mols og det næsten lige saa skønne Assens.

Naar man sammenholder denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen med den ærede Ordførers Præstationer i Gaar, faar man Lyst til at sige, som Jesper sagde til Jacob von Thyboe: Man skulde fast tro, at en Løve har været Herrens Far og et Lam Herrens Mor. Saadan en Blanding af Grusomhed og Blidhed er der i hele Venstres Optræden. Men selv om der ved dette alt for tidlig fødte Nor, som den ærede Ordfører bragte til Verden for et Øjeblik siden, er Ting, der kan røre, vil jeg dog sige, at hvis jeg skulde give den ærede Ordfører et godt Raad, skulde det være det, at han skulde tage Barnet og flygte over til den allermagreste Del af Jylland med det, for her inde er der slemme Mennesker, der vil stræbe det efter Livet. Og jeg maa bekende, at jeg gerne vil være den første, der kvæler det lille Nor, som den ærede Ordfører har præsenteret for det høje Ting. Jeg kan kun tilraade det høje Ting, at vi afliver Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, thi de Udtalelser, der her er fremkommet fra den højtærede Indenrigsminister, sam-

men med de Beslutninger og de Foranstaltninger, han har truffet, er af en saadan Beskaffenhed, at jeg og det Parti, jeg tilhører, fuldstændig kan give ham vor Tilslutning. Vi har fuld Tillid til ham, og jeg ønsker i denne Forbindelse at gøre et Par politiske Bemærkninger.

Den nuværende politiske Situation og den nuværende Fordeling af den politiske Magt i Danmark har sit Udspring fra hin Sommerdag, da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) rejste sig fra sin Plads og tog Livet af Ministeriet Berntsen. Det var ikke med særlig stor Glæde, at jeg overværede dette Optrin. Mit Parti ønskede ikke Ministeriet Berntsens Afgang, fordi vi betragtede det som vel egnet til at løse den store Opgave, der den Gang overskyggede alle andre i dansk Politik, og som ogsaa i lang Tid vil overskygge alt andet der. Men det ærede Medlem fra Ringkøbing vilde med Vold og Magt have det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) fjernet som Konseilspræsident. Der var ingen Pardon, og det ærede Medlem fra Ringkøbing fik sin Villie, Ministeriet blev styrtet, og Venstre satte sig selv ud af Spillet. Jeg ved ikke, hvor mange graa Haar dette senere har sat det ærede Medlem fra Ringkøbing i Hovedet — det er vanskeligt at opgøre —, men jeg er alligevel paa det rene med, at det ærede Medlem fra Ringkøbing særlig i de sidste Tider mange Gange har gjort sig sine egne stille Tanker over den Bedrift. Jeg tror ikke, han beundrer sig selv, saa megen Tro har jeg endnu paa det ærede Medlems gode politiske Forstand.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing fik altsaa sin Villie, Ministeriet Berntsen gik sin Vej, og Kongen tog den eneste Regering, der var at faa paa Verdensmarkedet, for at blive i dette Udtryk, nemlig den nuværende radikale Regering. Det forekommer mig, at baade Kongen og det danske Folk har al mulig Grund til i Øjeblikket at være tilfredse med, at det gik, som det gik ved denne Lejlighed, thi det forekommer mig, at den nuværende Regering har røgtet sin Opgave paa en anerkendelsesværdig Maade, og at den baade i den indenrigske og den udenrigske Politik har handlet saaledes, at den fortjener Anerkendelse af Kongen og af Folket.